

нѣкоя нависнала скала, или изкопава проста яма въ снѣга и лѣга въ нея. Снѣгътъ я затрупва отгорѣ, но, отъ топлината на тѣлото, той се стопява наоколо ѝ и така се образува топло легло. Въ него мечката ражда едно, двѣ, най-много три малки, които отхранва все тамъ, безъ да се отдѣля нито за минутка отъ тѣхъ. Самата тя се храни отъ подкожната си масть и постепенно изпусталѣва. Когато мечетата поотраснатъ, достатъчно заякнатъ и затлѣстѣятъ, майка имъ, съ голѣми мжки проравя дупка прѣзъ снѣга и ги изважда на бѣлъ свѣтъ.

Горскиятъ гимнастикъ — катеричката — много усърдно и съ голѣмо трудолюбие се приготвя за гладнитѣ зимни дни. Докато прѣзъ лѣтото и въ началото на есенъта има много храна, тя си прави складове въ корубитѣ на дърветата, между коренитѣ, въ дупки, нарочно изкопани въ храсте или подъ камъни и другадѣ. Тамъ трупа тя орѣхи, лѣщници, желжди и разни други, все отборъ, сѣмена, които донася често твърдѣ отъ далечъ. Тя даже си суши за зимата и гѣби, които набожда по сухитѣ клончета на дърветата доста високо, за да не бждатъ достигнати отъ друго. За забѣлѣзване е, че катерицитѣ много добрѣ познаватъ пълнитѣ орѣхи и лѣщници и никога не погрѣшаватъ да турятъ въ хамбаря си развалени плодове. Намѣрете въ гората скривалището ѝ и провѣрете това.

Катеричкитѣ не могатъ да търпятъ студа. Тѣ се страхуватъ отъ бури, виелици, силни дъждове и студени вѣтрове. Наближи ли зима, тѣ ставатъ неподвижни и лежатъ по цѣли дни въ гнѣздата си, докато гладътъ ги принуди да излѣзатъ. Тогава отиватъ при складоветѣ и си хапватъ отъ скѣтаната за черни дни храна. Ако отъ началото на есенъта залови лошо врѣме и се задържи такова за по